

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2155/2023
21.06.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Бранислава Видицки, адвокат из ..., против туженог Клиничког центра Војводине из Новог Сада, чији је пуномоћник Милена Ивошевић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4277/22 од 19.01.2023. године, у седници већа одржаној 21.06.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4277/22 од 19.01.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 2278/2021 од 09.06.2022. године, исправљеним решењем тог суда П1 2278/21 од 30.06.2022. године, обавезан је тужени да исплати тужиљи за период од 01.06.2018. године до 31.05.2021. године на име накнаде трошкова за исхрану у току рада, износ од 122.085,79 динара, од чега износ од 100.944,00 на име главнице и 21.141,99 динара на име затезне камате обрачунате од доспелости сваког појединачног месечног износа до 22.02.2022. године, као и законску затезну камату на износ од 100.944,00 динара од 23.02.2022. године до исплате и на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора износ од 101.599,43 динара, од чега износ од 84.770,21 динара на име главнице и износ од 16.829,22 динара на име затезне камате обрачунате од доспелости сваког појединачног месечног износа до 22.02.2022. године, као и законску затезну камату на износ од 84.770,21 динара од 23.02.2022. године до исплате, обавезао туженог да исплати тужиљи на име трошкова парничног поступка износ од 64.000,00 динара, са затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате и ослободио тужиљу обавезе плаћања судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4277/22 од 19.01.2023. године, преиначена је исправљена првостепена пресуда, тако што је одбијен тужбени захтев тужиље да се обавезе тужени да исплати тужиљи за период од 01.06.2018. године до 31.05.2021. године на име накнаде трошкова за исхрану у току рада износ од 100.944,00

динара, са затезном каматом од 23.02.2022. године до исплате и износ од 21.141,79 динара на име обрачунате камате од доспелости сваког појединачног месечног износа до 22.02.2022. године, на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора износ од 84.770,21 динар, са затезном каматом од 23.02.2022. године да исплате и износ од 16.829,22 динара на име обрачунате камате од доспелости сваког појединачног месечног износа до 22.02.2022. године, као и да накнади трошкове парничног поступка у износу од 64.000,00 динара, са затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате и обавезана тужила да исплати туженом на име трошкова парничног поступка износ од 63.000,00 динара, са затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију, као посебну, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је благовремено поднео одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 403. став 2. тачка 2., а у вези члана 408. Закона парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20), Врховни суд је утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизија је изјављена због битне повреде одредаба парничног поступка. Међутим, у том делу наводима ревизије о учињеној битној повреди одредаба парничног поступка пред другостепеним судом се не доводи у сумњу законитост и правилност побијане пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је у спорном периоду 01.06.2018. године до 31.05.2021. године била у радном односу код туженог на радном месту ..., са посебним условима рада, за које јој је утврђен коефицијент за обрачун плате од 7,34. Тужени је у спорном периоду тужили обрачунавао и исплаћивао плату, тако што је основицу коју објављује Влада Републике Србије множио са коефицијентом радног места 7,34, па како је основна плата била нижа од минималне зараде, вршила доплату до висине минималне зараде за пун фонд сати. У обрачунским листама за тужилу није посебно исказана накнада на име трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора. Вештачењем је утврђена висина тражених накнада за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора у две варијанте, према параметрима Општег колективног уговора из 2008. године и параметрима прописаним важећим Посебном колективном уговору за јавна предузећа у комуналној делатности на територији Републике Србије.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиле, зато што кроз исплату минималне зараде нису исплаћене потраживане накнаде на име трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду, тако што је одбио тужбени захтев тужиле за исплату наведених накнада, јер је закључио да су примања на основу накнада трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора за запослене у јавним службама садржане у коефицијенту као једном од елемената плате, па да не постоји основ за остваривање предметног права тужиле нити

у општем, нити у посебном пропису, а да то што је тужиља у спорном периоду исплаћивана минимална зарада је без утицаја на другачију одлуку.

Неосновано се ревизијом указује да се наведени закључак другостепеног суда заснива на погрешној примени материјалног права.

Одредбом члана 2. став 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 ... 95/18 – аутентично тумачење), прописано је да се његове одредбе примењују и на запослене у државним органима, органима територијалне аутономије и локалне самоуправе и јавним службама, ако законом није другачије одређено.

Чланом 1. Закона о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“ бр. 34/01 ... 21/16 и др.), између осталог, прописано је да се овим законом уређује начин утврђивања плата, додатака, накнада и осталих примања запослених у јавним службама које се финансирају из буџета Републике, Аутономне покрајне и јединице локалне самоуправе, а чланом 4. став 2. наведеног закона, прописано је да коефицијент за обрачун плате садржи и додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора.

Према томе, како се на туженог примењују прописи о јавним службама, то се по оцени Врховног суда на зараде и друга примања запослених код тужене примењује Закон о платама у државним органима и јавним службама.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, а у контексту наведених одредби закона, Врховни суд налази да је тужиљи износ накнаде за исхрану у току рада и регреса садржан у коефицијенту према коме је тужиљи исплаћивана плата, у складу са чланом 4. Закона о платама у државним органима и јавним службама, због чега нема право на накнаду коју потражује постављеним тужбеним захтевом, а како је то правилно закључио и другостепени суд.

Из наведених разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић